

Arrest

nr. 297 167 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 oktober 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 17 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 juli 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.01.2023 werd ingediend door:

*Naam: V. Voorna(a)m(en). A. Nationaliteit: Albanie Geboortedatum: (...)1996 Geboorteplaats: Shkoder
Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, zijnde V. A. (NN. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene diende in België op 04.04.2017 een verzoek tot internationale bescherming in. Betrokkene werd echter uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gepleegd misdrijf in Albanië. Volgens het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen maakt betrokkene het voorwerp uit van het artikel 1 F b) van het Vluchtelingenverdrag, hetwelke stelt dat: De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat: b) hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

Uit de motivering van het CGVS blijkt dat betrokkene bekende schuldig te zijn aan een moord op de genaamde A. Q., hoewel hij als doelwit een ander persoon had, nl. L. M.. Deze feiten speelden zich af op 20.11.2012. Betrokkene is voor deze feiten in Albanië veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar en 4 maanden en het Hof van Beroep in Shkoder heeft geen verzachtende omstandigheden erkend. Er werd uitspraak gedaan dat betrokkene schuldig was aan 'moord met voorbedachten rade voor bloedwraak tegen de genaamde L. M.' en 'moord met voorbedachten rade tegen het slachtoffer A. Q.'. Betrokkene ontkende deze feiten niet. Betrokkene werd op 14.01.2017 vrijgelaten uit de gevangenis. Het CGVS oordeelde dat duidelijk persoonlijke motieven of overwegingen de overhand hadden in het gepleegde misdrijf, gezien betrokkene het misdrijf pleegde met als doel het bloed te wreken dat L. M. betrokkenes familie sedert 1998 verschuldigd was.

Betrokkene gaf verder nog aan dat hij de daad betreurt, dat hij diep geschokt is en indien de Kanun er niet geweest was, naar de familie Q. zou gaan om persoonlijk om vergiffenis te vragen. Betrokkene verklaarde verder dat hij gemanipuleerd werd door een oom S. V., wie betrokkene ertoe aanzette deze daad te plegen. Het CGVS kon echter geen geloof hechten aan deze verklaring, gelet betrokkene tijdens zijn procès op geen enkel moment uitlegde dat het S. V. was die betrokkene gevraagd had om L. M. te vermoorden. Hierdoor kon de aanklager(cfr. het Hof van Beroep) geen verzachtende omstandigheden erkennen. Betrokkene was op het moment van het plegen van het misdrijf minderjarig, nl. 16 jaar oud. Doch blijkt volgens het CGVS nergens om te kunnen stellen dat betrokkene zich niet bewust was van de ernst van de misdaad. Betrokkene heeft zijn hele leven in een context van bloedwraak geleefd (en tot op heden). Het was betrokkene zelf die de beslissing nam om de genaamde L. M. te doden om betrokkenes neef A. te beschermen tegen de druk van de bloedwraak. Betrokkene wachte met opzet zijn oorspronkelijke doelwit op en, nadat hij zich realiseerde dat het doelwit geen wapen trok maar enkel sleutels uit de jaszak haalde, toch besloot om het wapen te richten op L. M.. Vandaar kon het CGVS niet aannemen dat de jonge leeftijd en het maturiteitsniveau van betrokkene de verantwoordelijkheid voor het misdrijf kunnen verminderen.

Op basis van de ernst van de gepleegde feiten was het CGVS van mening dat er voldoende aanwijzingen waren dat betrokkene schuldig was aan een misdrijf opgesomd in artikel 1 F b) van de Conventie van Genève van 28.07.1951, waardoor betrokkene niet kan genieten van de bescherming voortvloeiende uit dit verdrag. Ook wordt betrokkene uitgesloten van het de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig

artikel 55/4, §1 c) van de wet van 15.12.1980 omwille van dezelfde reden. Er dient niettemin opgemerkt te worden dat het CGVS, hoewel betrokkene uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, oordeelde dat er in het geval van betrokkene een reëel risico op vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève vanwege zijn lidmaatschap aan een bepaalde sociale groep. Uit het dossier blijkt dat betrokkene, na actualisatie van het dossier op 19.04.2022, nog steeds een reëel risico op vervolging loopt in de zin van de Conventie van Genève.

De vaststellingen dat betrokkene in Albanië een ernstig misdrijf pleegde in beschouwing genomen, kunnen de documenten die betrokkene thans ter staving van de huidige aanvraag gezinshereniging voorlegt, de appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Vandaar dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet toegepast dient te worden, hetgeen stelt dat het verblijf van betrokkene geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De dreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te stellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1 (F), onder b, van het Vluchtelingenverdrag, is in onze oordeling nog steeds actueel. Zoals gesteld blijkt uit de motivering van het CGVS dat betrokkene zijn gehele leven is opgegroeid in de context van de Kanun, hetwelke stelt dat er vergelding dient te gebeuren op de familie waarvan een bepaald lid van de familie een gepleegd misdrijf/moord heeft begaan tegenover een lid van een andere familie. Betrokkene is dus steeds in de context van bloedwraak opgegroeid, waardoor het redelijk te stellen is dat deze elementen betrokkene gevormd hebben tot de persoon die hij heden is. Verder werd ook aan de hand van een actualisatie van het CGVS geoordeeld dat betrokkene nog steeds een reëel risico loopt op vervolging, mocht hij terugkeren naar Albanië. Dit is een teken dat de bloedwraak ten opzichte van betrokkene en of zijn familie nog steeds niet gestopt is. Dit impliceert dat ook het risico op een nieuwe vergelding, een nieuwe bloedwraak in hoofde van betrokkene niet stopt. Betrokkene is tot op heden door en door verweven met het gegeven van bloedwraak. Het recidivegebaar in hoofde van betrokkene blijft met andere woorden actueel. Er kan niet uitgesloten worden dat deze nog steeds actuele bloedwraak zich naar België verplaatst, waardoor er een fundamentele actuele dreiging is voor de nationale veiligheid. Verder blijkt ook dat betrokkene voor het CGVS verklaarde niet om vergiffenis te hebben gevraagd bij de familie van het slachtoffer, omwille van het bestaan van de Kanun, en dat hij slechts in opdracht van een familielid de daad beging, waardoor hem de verantwoordelijkheid niet kon worden opgedragen. Deze gegevens doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de spijtbetuiging en het daadwerkelijke schuldinzicht dat betrokkene verklaarde te hebben.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art 43 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België, blijkt dat betrokkene sedert 24.03.2017 in België verblijft, wat thans neerkomt op een verblijf van 6 jaar. Gezien de leeftijd van betrokkene, is dit echter geen onoverkomelijke periode waardoor deze beslissing niet meer zou mogen genomen worden. Betrokkene heeft de grootste periode van zijn leven buiten België doorgebracht. Hoewel betrokkene in België een aantal keer een recht op verblijf aanvroeg, kan niet blijken dat aan hem ooit dit recht werd toegekend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten kan putten uit irregulier verblijf.

Betrokkene is noch uiterst jong, noch uiterst oud. Vandaar dat ook de leeftijd van betrokkene geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene is ons niets ongunstig bekend. Er blijkt dan ook geen sprake van enige medische obstakels in hoofde van betrokkene

Wat de gezinstoestand van betrokkene betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene tezamen met zijn ouders en 2 zussen naar België kwam op 24.03.2017. Deze werden door het CGVS allen erkend tot vluchteling. Betrokkene is op heden gezamenlijk gedomicilieerd met zijn ouders, V. T. en V. B., zijn partner T., A. en zijn minderjarig kind V., A.. Het is echter niet zo omdat men een onder eenzelfde dak woont, dat men een gezin vormt. Voor zover dient aangenomen te worden dat betrokkene met zijn ouders een gezin vormt, niet kan blijken dat dit om een beschermingswaardig gezinsleven gaat. Er worden door betrokkene geen enkele elementen neergelegd waaruit kan blijken dat er een elementen van een bijzondere afhankelijkheidsband aanwezig zijn, anders dan de gewone affectieve banden tussen betrokkene en zijn ouders. Van volwassenen is het redelijk te stellen dat zij zelfstandig kunnen leven,

behoudens bewijs van het tegendeel. Wat betreft de partner en het kind van betrokkene, blijkt dat zijn partner pas recentelijk sedert 13.07.2022 Belg geworden is. Vandaar dat zijn minderjarig kind, V. A., bij geboorte op (...)2022 ook Belg automatisch Belg werd. Betrokkene voegt bij zijn huidige aanvraag enkele foto's toe van hemzelf met het kind, enkele waarop ook zijn partner staat. De Dienst Vreemdelingenzaken dient het gezinsleven van betrokkene echter niet als absoluut te beschouwen. Gelet op de fundamentele dreiging voor de nationale veiligheid wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene als ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en nationale veiligheid. Betrokkene heeft zijn gezinsleven uitgebouwd in België, nadat hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Betrokkene wist of diende te weten, op basis van de redenen waarom hij werd uitgesloten, dat zijn verblijf in België van in het begin precair was.

Er kan uit het dossier niet blijken dat de partner van betrokkene niet in staat zou zijn om de dagdagelijkse materiële en emotionele zorg voor haarzelf en het minderjarig kind - desgevallend tijdelijk - alleen te dragen; zij doet dit immers heden ook. Gezien zij onder het zelfde dak woont als de ouders van betrokkene, kan zij zich laten bijstaan door hen om de zorgen voor zichzelf en het minderjarig kind te dragen, daargelaten of zij thans al dan niet een (beschermingswaardig) gezin vormen. Uit het dossier blijkt dat de partner van betrokkene reeds geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is, daar waar betrokkene pas recentelijk regulier tewerkgesteld is. Het is dan ook redelijk te stellen dat de partner verantwoordelijk is voor het levensonderhoud van zichzelf, betrokkene en het kind. Uit een zelfgecreëerde afhankelijkheid voor het levensonderhoud omwille van illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Gelet de verantwoordelijkheidszin van de partner, is het redelijk te stellen dat de partner de voornaamste zorgdrager is van het kind. Zij zorgt voor de financiële middelen voor de ontwikkeling en het welzijn van het kind en het vrijwaren ervan. Behoudens enkele foto's waaruit de (affectieve) gezinsband van betrokkene met zijn kind kan blijken, kunnen uit het dossier geen elementen van een buitengewone afhankelijkheid van betrokkene tegenover het kind blijken. De partner verblijft in België sedert september 2000 in België. Daar waar zij op 13.07.2022 de Belgische nationaliteit verworven heeft, had zij daarvoor de Kosovaarse nationaliteit. Het is redelijk te stellen dat zij als ononderbroken inwoner van België, en thans als Belg, gebruik kan maken van ondersteuning allerhande om haar bij te staan in dagdagelijkse bekommernissen die het levensonderhoud met zich meebrengt, alsook voor de zorg van haar kind (o.a. kinderopvang, opvolging door Kind&Gezin...) in functie van het welzijn van het kind om het alle kansen te bieden in de ontwikkeling en het welbevinden. Dat zal zij wellicht in het verleden ook al hebben gedaan, gelet de verzorgingsstaat dat België is. Er blijkt uit niets dat betrokkene, zijn partner en het kind lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Uit niets blijkt dat de betrokkene en zijn partner niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen reeds besproken werd blijkt dat er ernstige redenen van nationale veiligheid zijn die de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen. De bewuste handelingen die aan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus ten grondslag liggen, en het doorweven zijn van de inherente bloedwraak, zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een actuele voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het feit dat betrokkene door het bestaan van de Kanun nalaat om vergiffenis te vragen en een ander persoon verantwoordelijk wilde houden voor de feiten die hijzelf gepleegd heeft, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de spijtbetuiging en schuldinzicht. Het geactualiseerde risico op vervolging betekent dat de bloedwraak niet stopt. Betrokkene blijft verbonden en verweven met de inherente bloedwraak. Zelfs indien een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met betrokkenes partner en kind aangetoond is, rechtvaardigt de bescherming van de openbare veiligheid de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Huidige beslissing is het gevolg van betrokkenes persoonlijke gedrag. Door zijn gedrag zijn er ernstige redenen van nationale veiligheid aan de orde die het nemen van huidige beslissing rechtvaardigen.

Deze beslissing houdt geenszins een verplichting in voor de partner en het kind om België en bij uitbreiding de Europese Unie te verlaten. Het betekent echter niet dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. Uit niets blijkt dat betrokkene en de partner hun gezinsleven enkel in België kunnen verder zetten. Zo wordt er bijvoorbeeld gedacht aan het land van herkomst van de partner, nl. Kosovo. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van de betrokkenen niet in het eigen land van origine verblijft. Het staat betrokkene en zijn partner bijgevolg vrij te beslissen hoe ze na het ontvangen van deze

beslissing hun gezinsleven verder wensen in te richten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet heeft verworven. Er zijn verschillende mogelijkheden, ofwel kiezen ze ervoor een lange afstandsrelatie te hebben met elkaar en het kind, ofwel kiezen ze ervoor om zich gezamenlijk elders te vestigen alwaar betrokkene legaal kan binnenkomen en verblijven. De jonge leeftijd van het kind zal een integratie in een ander land dan België, vergemakkelijken, Onafgezien de partner van betrokkene reeds geruime tijd in België verblijft, heeft zij pas recentelijk de Belgische nationaliteit verworven. Het is dan ook redelijk te stellen dat, hoewel zij de overgrote meerderheid van haar leven in België doorbracht, toch nog voldoende bindingen met Kosovo heeft behouden. Er kunnen uit het dossier geen hinderpalen blijken die zouden kunnen verhinderen dat zijn partner hem eventueel niet vrijwillig zou kunnen volgen en zich te vestigen in Kosovo, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan die we kunnen aannemen. Mocht de partner verkiezen om in België te blijven tezamen met het kind en betrokkene niet vrijwillig te volgen, kunnen zij uiteraard er ook voor kiezen om contact te onderhouden via allerhande moderne communicatiemiddelen alsook periodieke reizen naar het land waar betrokkene zich vestigt. Gezien de leeftijd van het kind, heeft het kind hier misschien niet veel aan, doch is het voor betrokkene wel een mogelijkheid om zijn kind mee op te volgen. Maar zoals gesteld, heeft deze beslissing enkel betrekking op betrokkene. De partner van betrokkene en het kind maken niet het voorwerp van deze beslissing uit.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene, is betrokkene thans op beroepsactieve leeftijd. Betrokkene voegt bij zijn huidige aanvraag gezinshereniging allerhande arbeidsovereenkomsten toe. In de ganse periode dat betrokkene in België verblijft, blijkt hij pas recentelijk regulier tewerkgesteld. Betrokkene kreeg toegang tot de arbeidsmarkt door de tijdelijke verblijfsvergunning (A.I.) dewelke hem werd afgeleverd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Echter een dergelijke kortstondige reguliere tewerkstelling weegt niet op tegen het gevaar dat betrokkene nog steeds uitmaakt voor de nationale veiligheid. Uit een kortstondige reguliere tewerkstelling kunnen bezwaarlijk rechten worden geput. Bovendien heeft betrokkene de regeling omtrent de arbeids- of beroepskaart voor derdelanders hiermee omzeild. Betrokkene kan de ervaring die hij in België heeft opgedaan, gebruiken in een ander land naar keuze waar hij zich vestigt.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene een uitslag van een theoretisch rijexamen, attesten van Nederlandse lessen en een attest van het inburgeringstraject neer. Echter, dit betreft geen buitengewone integratie, Nieuwkomers in België zijn verglicht de inburgeringscursus en lessen Nederlands te volgen. om mee te zijn met de gangbare waarden en normen in België en zich te kunnen uitdrukken in het Nederlands. Ook het gegeven dat betrokkene kennelijk zijn rijbewijs wenst te behalen, wordt niet weerhouden als een buitengewone integratie. Ook dit betreft het louter vertrouwd worden met geldende regels in België. Het hoort bij een leven opbouwen in een bepaald gastland, hetgeen geldt voor iedere nieuwkomer in België.

Ten slotte wat betreft de bindingen met het land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in principe erkend kon worden als vluchteling gezien er een reëel risico op vervolging in hoofde van betrokkene bestaat. Doch werd betrokkene uitgesloten van deze status gezien de ernst van het misdrijf dat hij pleegde. Hoewel er geoordeeld werd dat betrokkene noch direct noch indirect naar Albanië mag worden teruggedleid, is het redelijk te stellen dat hij, gezien hij steeds is opgegroeid in de context van bloedwraak en nog steeds blijkt dat het actuele karakter van de bloedwraak nog aanwezig is, nog voldoende hechtingen heeft met de cultuur en waarden en normen van Albanië. Ook is redelijk te stellen dat hij nog vertrouwd is met de taal. De verpachte integratietrajecten die een nieuwkomer in België dient te doorgaan, wegen niet op tegen de jarenlange socialisatie in de waarden en normen van het land van herkomst. Verder blijken er ook geen enige hinderpalen opdat betrokkene zich in het land van herkomst van zijn echtgenote, nl. Kosovo, kan vestigen, eventueel vrijwillig vergezeld door haar en zijn kind. Van betrokkene mag verwacht worden, gezien zijn (beroepsactieve) leeftijd dat betrokkene zich kan aanpassen in een nieuwe context, nieuwe contacten kan aanknopen, en dat hij terecht kan bij eventuele familieleden, vrienden en of kennissen in het land van herkomst van zijn echtgenote of een ander land naar keuze. Van een buitengewone binding met België lijkt geen sprake, gezien de genoemde bevindingen.

Overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient hier om reden van openbare orde of nationale veiligheid het verblijf geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing

van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.1

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor/inlichtingen in te winnen bij verzoeker.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, zich bij verzoeker te informeren zeker nu de weigeringsbeslissing gesteund is op art. 43g Vw en verzoekers gedrag volgens verweerder een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

1.2

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

Dat verweerder geenszins recent door verzoeker werd gehoord. De actualisatie van het dossier dateert van 19.04.2022, zijnde meer dan 15 maanden geleden. Geenszins kan verweerder stellen dat verzoeker actueel nog steeds een bedreiging vormen voor de samenleving.

Dat verweerder er dan ook minstens toe gehouden was om verzoeker te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen en een onderzoek te doen naar de actuele toestand van verzoeker

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

1.3.

Indien verzoeker gehoord was, zouden minstens volgende elementen duidelijk zijn geweest :

- *het feit dat verzoeker nog steeds een duurzame relatie heeft met mevrouw A. T. en samen met hun kind een hecht gezin met haar vormt.*
- *verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht - en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn Belgische partner en kind in België te weigeren. Verzoeker werd immers reeds op 14.01.2017 uit de Albanese gevangenis vrijgelaten.*
- *Afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind enerzijds en tussen hem en zijn Belgische partner anderzijds.*
- *Dat tot op heden hij niet meer in de context van bloedwraak leeft.*

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn/verweerder zou inlichtingen hebben opgevraagd bij verweerder/verweerder zich voorafgaandelijk zou hebben geïnformeerd, hij hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.”

3.2 Betreffende de aangevoerde schending van het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn standpunt dat hij niet in de mogelijkheid was om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen. Zo vormt de bestreden beslissing een antwoord op een door de verzoeker zelf ingediende aanvraag. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker de kans had om alle nuttige toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en deze met alle nodige stukken te onderbouwen en dat hij van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt. Gelet op het feit dat eerdere beslissingen voor verzoeker zijn getroffen, onder meer op grond van artikel

43 van de Vreemdelingenwet, kan in redelijkheid worden gesteld dat de weigeringsgrond voor hem voorzienbaar was en dat hij bijgevolg hierop reeds kon anticiperen in zijn aanvraag. Verzoeker laat dan ook onterecht uitschijnen dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of relevante gegevens of stukken over te maken.

De Raad wijst er bovendien op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan verzoeker om aan te duiden dat hij verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kon zijn op de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt in dit verband dat hij nog steeds een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner en kind, hij betwist dat hij actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt aangezien hij op 14 januari 2017 uit de Albanese gevangenis werd vrijgelaten, dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en zijn partner en kind en dat hij heden niet meer leeft in de context van bloedwraak. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat er op uitgebreide wijze is gemotiveerd over de beweerde duurzame relatie, de beweerde afhankelijkheidsrelatie, de context van bloedwraak en het feit dat hij actueel nog steeds wordt beschouwd als een ernstige bedreiging voor de maatschappij. Er kan bijgevolg niet worden ingezien dat deze elementen de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij het bestuur, indien hij - niettegenstaande hij de mogelijkheid had alle stukken over te maken en informatie mee te delen ter gelegenheid van zijn aanvraag – nogmaals uitgenodigd zou zijn geweest om gehoord te worden of zijn standpunt kenbaar te maken betreffende zijn situatie, enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed had kunnen zijn op de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt een schending van zijn hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 17.07.2023 verwijst naar de veroordeling (zonder vermelding van enige datum) van verzoeker door het Hof van Beroep te Shkoder en bijgevolg als een reële, actuele en voldoende ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt beschouwd zodat conform artikel 43 Vw. het verblijfsrecht aan verzoeker dient geweigerd te worden.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

2.2.

Dat evenwel artikel 43 Vw. het volgende stelt :

" Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoo ls bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.3.

Verweerder motiveert geenszins waarom verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, gelet op het feit dat verzoeker reeds meer dan 6 jaar geleden uit de Albanese gevangenis werd vrijgelaten.

Verzoeker benadrukt dat de strafrechtelijke feiten, waarvoor hij in Albanië werd veroordeeld, reeds dateren van 11 jaar geleden (hij was toen nog minderjarig), dat de feiten zich afspeelden in de context van bloedwraak, dat verzoeker de feiten heeft bekend en dat verzoeker, na zijn veroordeling, zijn straf heeft uitgezeten.

2.4.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

"Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden" (eigen onderlijning).

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

Verweerder heeft echter geen enkel actueel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Verweerder laat zelfs na de datum van de correctionele veroordeling in zijn beslissing te vermelden.

Verzoeker werd reeds op 14.01.2017 uit de Albanese gevangenis vrijgelaten waardoor hij geenszins door de Belgische autoriteiten als een ernstig en actueel gevaar wordt beschouwd voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een actueel onderzoek/verslag aangaande verzoekers leven ontbreekt. De "actualisatie" van zijn dossier dateert reeds van 19.04.2022.

2.5.

Dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker in Albanië op een niet gekende datum correctioneel werd veroordeeld volstaat niet om te stellen dat er sprake is van actuele vrees.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

2.6.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand en actueel onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

2.7.

Volgens verweerder is het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde supérieur aan zijn gezinsbelangen.

Echter verweerder heeft geen enkel contact opgenomen met de partner, noch werd psychologische deskundig advies gevraagd wat de verwijdering van verzoeker zou betekenen voor zijn partner/moeder van zijn kind, zodat de motivatie van verweerder nergens op gesteund is.

Verweerder stelt dat verzoekers partner zich opnieuw zou kunnen vestigen in Kosovo zonder dat wordt nagegaan of zij, die sedert September 2000 in België woont en de Belgische nationaliteit heeft verworven, wel opnieuw verblijfsrecht in Kosovo heeft/haar Kosovaarse nationaliteit heeft behouden.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen). Verzoeker staat mede in voor het gezinsinkomen en is hiertoe, ingevolge zijn aanvraag gezinshereniging, toegelaten en omzeilde geenszins de regeling omtrent de arbeids-of beroepskaart.

2.8.

Volgens verweerder zou verzoekers aanwezigheid als vader niet onontbeerlijk zijn, zou verzoeker vanuit het buitenland financieel kunnen bijdragen en zou verzoeker met zijn kind (van 10 maanden oud) kunnen communiceren via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker is enorm geschokt door deze uitspraken van verweerder. Alsof een vader enkel aanwezig is in een gezin om financiële redenen, niet zou bijdragen in de opvoeding, het jonge kind geen affectie zou verlenen,...

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kind gewoonweg niet nodig/onontbeerlijk zou zijn.

Verweerder laat na rekening te houden met de jonge leeftijd van het kind die nog niet kan/kunnen gebruik maken van de enig modern communicatiemiddel.

In het arrest van 22 juli 2021 nr. 258 555 stelde uw Raad reeds dat hij kan niet volgen dat voor kinderen van een dergelijke jonge leeftijd "moderne communicatiemiddelen" zouden volstaan om gedurende dit langdurig inreisverbod van hun vader hun gezinsleven met hem te bestendigen.

In het arrest dd. 7.10.2021 nr. 261 780 stelde Uw Raad dat een gezinsleven niet kan onderhouden worden via diverse communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4, 5 en 3 jaar.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

2.9.

Dat verzoeker in elk geval enorm is geschokt door de uitspraken van verweerder. Alsof het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld zodat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9) niet van tel is en een vaderfiguur, niet belangrijk is en een vader zijn rol gemakkelijk vanuit het buitenland kan opnemen.

Verweerder weigert dus rekening te houden met het belang van zijn minderjarig kind, die nochtans steeds centraal dienen te staan.

Verzoeker heeft, sedert de geboorte van zijn kind, steeds met zijn kind samengewoond.

Dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert en heeft geenszins gemotiveerd waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, waarvan het HvJ in zijn arrest, van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) oordeelde dat sowieso steeds sprake is afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder is op de hoogte dat verzoeker met zijn partner, kind, ouders, zussen, een hecht gezin vormt. Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker voor zijn kind gewoonweg niet nodig zou zijn en ondergeschikt is aan de bescherming van de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.10.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong niet zwaarder doorwogen in de beslissing.

Verzoeker ziet niet in waarom hij België dient te verlaten om alleen en zonder werk in Albanië te wonen. Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker in België een gezinsleven heeft, en verweerder in de bestreden beslissing dan ook geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België, temeer daar niet onderzocht werd of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 43 en 74/13 Vw.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

3.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

In zoverre verzoeker meent dat verweerder met geen woord heeft gerept over zijn gezinsleven en het ‘actueel’ gevaar voor de openbare orde kan hij geenszins worden gevolgd. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen zowel de juridische als de

feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert en dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker betoogt dat geen enkel actueel grondig onderzoek werd gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag. Er wordt verwezen naar de correctionele veroordeling zonder de datum te vermelden. Verzoeker wijst erop dat hij reeds op 14 januari 2017 uit de Albanese gevangenis werd vrijgelaten. De actualisatie van zijn dossier dateert van 19 april 2022. De loutere verwijzing naar een op een niet gekende datum correctionele veroordeling in Albanië volstaat niet om te stellen dat er sprake is van een actuele vrees. Uit zijn huidige persoonlijke gedrag blijkt geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker gaat evenwel voorbij aan het volgend motief in de bestreden beslissing:

“Betrokkene diende in België op 04.04.2017 een verzoek tot internationale bescherming in. Betrokkene werd echter uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gepleegd misdrijf in Albanië. Volgens het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen maakt betrokkene het voorwerp uit van het artikel 1 F b) van het Vluchtelingenverdrag, hetwelke stelt dat: De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat: b) hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

Uit de motivering van het CGVS blijkt dat betrokkene bekende schuldig te zijn aan een moord op de genaamde A. Q., hoewel hij als doelwit een ander persoon had, nl. L. M.. Deze feiten speelden zich af op 20.11.2012. Betrokkene is voor deze feiten in Albanië veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar en 4 maanden en het Hof van Beroep in Shkoder heeft geen verzachtende omstandigheden erkend. Er werd

uitspraak gedaan dat betrokkene schuldig was aan 'moord met voorbedachten rade voor bloedwraak tegen de genaamde L. M.' en 'moord met voorbedachten rade tegen het slachtoffer A. Q.'. Betrokkene ontkennde deze feiten niet. Betrokkene werd op 14.01.2017 vrijgelaten uit de gevangenis. Het CGVS oordeelde dat duidelijk persoonlijke motieven of overwegingen de overhand hadden in het gepleegde misdrijf, gezien betrokkene het misdrijf pleegde met als doel het bloed te wreken dat L. M. betrokkenes familie sedert 1998 verschuldigd was.

Betrokkene gaf verder nog aan dat hij de daad betreurt, dat hij diep geschokt is en indien de Kanun er niet geweest was, naar de familie Q. zou gaan om persoonlijk om vergiffenis te vragen. Betrokkene verklaarde verder dat hij gemanipuleerd werd door een oom S. V., wie betrokkene ertoe aanzette deze daad te plegen. Het CGVS kon echter geen geloof hechten aan deze verklaring, gelet betrokkene tijdens zijn procès op geen enkel moment uitlegde dat het S. V. was die betrokkene gevraagd had om L. M. te vermoorden. Hierdoor kon de aanklager(cfr. het Hof van Beroep) geen verzachtende omstandigheden erkennen. Betrokkene was op het moment van het plegen van het misdrijf minderjarig, nl. 16 jaar oud. Doch blijkt volgens het CGVS nergens om te kunnen stellen dat betrokkene zich niet bewust was van de ernst van de misdaad. Betrokkene heeft zijn hele leven in een context van bloedwraak geleefd (en tot op heden). Het was betrokkene zelf die de beslissing nam om de genaamde L. M. te doden om betrokkenes neef A. te beschermen tegen de druk van de bloedwraak. Betrokkene wachtte met opzet zijn oorspronkelijke doelwit op en, nadat hij zich realiseerde dat het doelwit geen wapen trok maar enkel sleutels uit de jaszak haalde, toch besloot om het wapen te richten op L. M.. Vandaar kon het CGVS niet aannemen dat de jonge leeftijd en het maturiteitsniveau van betrokkene de verantwoordelijkheid voor het misdrijf kunnen verminderen.

Op basis van de ernst van de gepleegde feiten was het CGVS van mening dat er voldoende aanwijzingen waren dat betrokkene schuldig was aan een misdrijf opgesomd in artikel 1 F b) van de Conventie van Genève van 28.07.1951, waardoor betrokkene niet kan genieten van de bescherming voortvloeiende uit dit verdrag. Ook wordt betrokkene uitgesloten van het de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, §1 c) van de wet van 15.12.1980 omwille van dezelfde reden. Er dient niettemin opgemerkt te worden dat het CGVS, hoewel betrokkene uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, oordeelde dat er in het geval van betrokkene een reëel risico op vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève vanwege zijn lidmaatschap aan een bepaalde sociale groep. Uit het dossier blijkt dat betrokkene, na actualisatie van het dossier op 19.04.2022, nog steeds een reëel risico op vervolging loopt in de zin van de Conventie van Genève.

De vaststellingen dat betrokkene in Albanië een ernstig misdrijf pleegde in beschouwing genomen, kunnen de documenten die betrokkene thans ter staving van de huidige aanvraag gezinshereniging voorlegt, de appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Vandaar dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet toegepast dient te worden, hetgeen stelt dat het verblijf van betrokkene geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De dreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te stellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1 (F), onder b, van het Vluchtelingenverdrag, is in onze oordeling nog steeds actueel. Zoals gesteld blijkt uit de motivering van het CGVS dat betrokkene zijn gehele leven is opgegroeid in de context van de Kanun, hetwelke stelt dat er vergelding dient te gebeuren op de familie waarvan een bepaald lid van de familie een gepleegd misdrijf/moord heeft begaan tegenover een lid van een andere familie, Betrokkene is dus steeds in de context van bloedwraak opgegroeid, waardoor het redelijk te stellen is dat deze elementen betrokkene gevormd hebben tot de persoon die hij heden is. Verder werd ook aan de hand van een actualisatie van het CGVS geoordeeld dat betrokkene nog steeds een reëel risico loopt op vervolging, mocht hij terugkeren naar Albanië. Dit is een teken dat de bloedwraak ten opzichte van betrokkene en of zijn familie nog steeds niet gestopt is. Dit impliceert dat ook het risico op een nieuwe vergelding, een nieuwe bloedwraak in hoofde van betrokkene niet stopt. Betrokkene is tot op heden door en door verweven met het gegeven van bloedwraak. Het recidivegaan in hoofde van betrokkene blijft met andere woorden actueel. Er kan niet uitgesloten worden dat deze nog steeds actuele bloedwraak zich naar België verplaatst, waardoor er een fundamentele actuele dreiging is voor de nationale veiligheid. Verder blijkt ook dat betrokkene voor het CGVS verklaarde niet om vergiffenis te hebben gevraagd bij de familie van het slachtoffer, omwille van het bestaan van de Kanun, en dat hij slechts in opdracht van een familielid de daad beging, waardoor hem de verantwoordelijkheid niet kon worden opgedragen. Deze gegevens doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de spijtbetuiging en het daadwerkelijke schuldinzicht dat betrokkene verklaarde te hebben."

Gelet op voormelde motieven kan verzoeker bezwaarlijk laten uitschijnen dat verweerder enkel verwijst naar "een veroordeling" zonder datum doch nergens aantoonst waar hij een concreet gevaar uitmaakt voor de openbare orde en niet concreet heeft onderbouwd waarom hij meent dat zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde oplevert. Er wordt immers uitgebreid gemotiveerd om welke redenen de verzoeker

geacht kan worden door zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Zo verwijst verweerder naar de uitsluitingsgrond door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van zijn asielaanvraag, zijn veroordeling voor moord door het Hof van Beroep van Shkoder, hetgeen wordt beschouwd als een zwaarwichtig feit en de achtergrond van bloedwraak en het feit dat deze levensstijl nog steeds verankerd zit in verzoekers persoonlijkheid. Verder motiveert verweerder dat verzoeker ook nog steeds niet het minste berouw of schuldbesef toont. Er wordt gesteld dat redelijkerwijze kan besloten worden dat er een gevaar bestaat voor recidivisme. Uit de aard en de ernst van de feiten, alsook uit de levensstijl van verzoeker leidt verweerder af dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Met het betoog dat hij in Albanië werd vrijgelaten op 14 januari 2017 weerlegt, noch ontkracht hij voormelde vaststellingen, noch toont hij hiermee aan dat het oordeel van verweerder foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Betreffende verzoekers gezinsbelangen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Wat de gezinstoestand van betrokkene betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene tezamen met zijn ouders en 2 zussen naar België kwam op 24.03.2017. Deze werden door het CGVS allen erkend tot vluchteling. Betrokkene is op heden gezamenlijk gedomicilieerd met zijn ouders, V. T. en V. B., zijn partner T., A. en zijn minderjarig kind V., A.. Het is echter niet zo omdat men een onder eenzelfde dak woont, dat men een gezin vormt. Voor zover dient aangenomen te worden dat betrokkene met zijn ouders een gezin vormt, niet kan blijken dat dit om een beschermingswaardig gezinsleven gaat. Er worden door betrokkene geen enkele elementen neergelegd waaruit kan blijken dat er een elementen van een bijzondere afhankelijkheidsband aanwezig zijn, anders dan de gewone affectieve banden tussen betrokkene en zijn ouders. Van volwassenen is het redelijk te stellen dat zij zelfstandig kunnen leven, behoudens bewijs van het tegendeel. Wat betreft de partner en het kind van betrokkene, blijkt dat zijn partner pas recentelijk sedert 13.07.2022 Belg geworden is. Vandaar dat zijn minderjarig kind, V. A., bij geboorte op (...)2022 ook Belg automatisch Belg werd. Betrokkene voegt bij zijn huidige aanvraag enkele foto's toe van hemzelf met het kind, enkele waarop ook zijn partner staat. De Dienst Vreemdelingenzaken dient het gezinsleven van betrokkene echter niet als absoluut te beschouwen. Gelet op de fundamentele dreiging voor de nationale veiligheid wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene als ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en nationale veiligheid. Betrokkene heeft zijn gezinsleven uitgebouwd in België, nadat hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Betrokkene wist of diende te weten, op basis van de redenen waarom hij werd uitgesloten, dat zijn verblijf in België van in het begin precair was.

Er kan uit het dossier niet blijken dat de partner van betrokkene niet in staat zou zijn om de dagdagelijkse materiële en emotionele zorg voor haarzelf en het minderjarig kind - desgevallend tijdelijk - alleen te dragen; zij doet dit immers heden ook. Gezien zij onder het zelfde dak woont als de ouders van betrokkene, kan zij zich laten bijstaan door hen om de zorgen voor zichzelf en het minderjarig kind te dragen, daargelaten of zij thans al dan niet een (beschermingswaardig) gezin vormen. Uit het dossier blijkt dat de partner van betrokkene reeds geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is, daar waar betrokkene pas recentelijk regulier tewerkgesteld is. Het is dan ook redelijk te stellen dat de partner verantwoordelijk is voor het levensonderhoud van zichzelf, betrokkene en het kind. Uit een zelfgecreëerde afhankelijkheid voor het levensonderhoud omwille van illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Gelet de verantwoordelijkheidszin van de partner, is het redelijk te stellen dat de partner de voornaamste zorgdrager is van het kind. Zij zorgt voor de financiële middelen voor de ontwikkeling en het welzijn van het kind en het vrijwaren ervan. Behoudens enkele foto's waaruit de (affectieve) gezinsband van betrokkene met zijn kind kan blijken, kunnen uit het dossier geen elementen van een buitengewone afhankelijkheid van betrokkene tegenover het kind blijken. De partner verblijft in België sedert september 2000 in België. Daar waar zij op 13.07.2022 de Belgische nationaliteit verworven heeft, had zij daarvoor de Kosovaarse nationaliteit. Het is redelijk te stellen dat zij als ononderbroken inwoner van België, en thans als Belg, gebruik kan maken van ondersteuning allerhande om haar bij te staan in dagdagelijkse bekommernissen die het levensonderhoud met zich meebrengt, alsook voor de zorg van haar kind (o.a. kinderopvang, opvolging door Kind&Gezin...) in functie van het welzijn van het kind om het alle kansen te bieden in de ontwikkeling en het welbevinden. Dat zal zij wellicht in het verleden ook al hebben gedaan, gelet de verzorgingsstaat dat België is. Er blijkt uit niets dat betrokkene, zijn partner en het kind lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Uit niets blijkt dat de betrokkene en zijn partner niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens

strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen reeds besproken werd blijkt dat er ernstige redenen van nationale veiligheid zijn die de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen. De bewuste handelingen die aan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus ten grondslag liggen, en het doorweven zijn van de inherente bloedwraak, zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een actuele voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het feit dat betrokkene door het bestaan van de Kanun nalaat om vergiffenis te vragen en een ander persoon verantwoordelijk wilde houden voor de feiten die hijzelf gepleegd heeft, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de spijtbetuiging en schuldinzicht. Het geactualiseerde risico op vervolging betekent dat de bloedwraak niet stopt. Betrokkene blijft verbonden en verweven met de inherente bloedwraak. Zelfs indien een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met betrokkenes partner en kind aangetoond is, rechtvaardigt de bescherming van de openbare veiligheid, de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Huidige beslissing is het gevolg van betrokkenes persoonlijke gedrag. Door zijn gedrag zijn er ernstige redenen van nationale veiligheid aan de orde die het nemen van huidige beslissing rechtvaardigen.

Deze beslissing houdt geenszins een verplichting in voor de partner en het kind om België en bij uitbreiding de Europese Unie te verlaten. Het betekent echter niet dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. Uit niets blijkt dat betrokkene en de partner hun gezinsleven enkel in België kunnen verder zetten. Zo wordt er bijvoorbeeld gedacht aan het land van herkomst van de partner, nl. Kosovo. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van de betrokkenen niet in het eigen land van origine verblijft. Het staat betrokkene en zijn partner bijgevolg vrij te beslissen hoe ze na het ontvangen van deze beslissing hun gezinsleven verder wensen in te richten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet heeft verworven. Er zijn verschillende mogelijkheden, ofwel kiezen ze ervoor een lange afstandsrelatie te hebben met elkaar en het kind, ofwel kiezen ze ervoor om zich gezamenlijk elders te vestigen alwaar betrokkene legaal kan binnenkomen en verblijven. De jonge leeftijd van het kind zal een integratie in een ander land dan België, vergemakkelijken, Onafgezien de partner van betrokkene reeds geruime tijd in België verblijft, heeft zij pas recentelijk de Belgische nationaliteit verworven. Het is dan ook redelijk te stellen dat, hoewel zij de overgrote meerderheid van haar leven in België doorbracht, toch nog voldoende bindingen met Kosovo heeft behouden. Er kunnen uit het dossier geen hinderpalen blijken die zouden kunnen verhinderen dat zijn partner hem eventueel niet vrijwillig zou kunnen volgen en zich te vestigen in Kosovo, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan die we kunnen aannemen. Mocht de partner verkiezen om in België te blijven tezamen met het kind en betrokkene niet vrijwillig te volgen, kunnen zij uiteraard er ook voor kiezen om contact te onderhouden via allerhande moderne communicatiemiddelen alsook periodieke reizen naar het land waar betrokkene zich vestigt. Gezien de leeftijd van het kind, heeft het kind hier misschien niet veel aan, doch is het voor betrokkene wel een mogelijkheid om zijn kind mee op te volgen. Maar zoals gesteld, heeft deze beslissing enkel betrekking op betrokkene. De partner van betrokkene en het kind maken niet het voorwerp van deze beslissing uit.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder de omvang en de hechtheid van het gezins- en privéleven heeft beoordeeld, een werkelijk onderzoek heeft gedaan van het gezinsleven en is overgegaan tot een belangenafweging doch heeft geoordeeld dat het persoonlijke en familiale belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, gelet op de in de bestreden beslissing voorgaande overwegingen.

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft geoordeeld zonder contact op te nemen met zijn partner of zonder een psychologisch en deskundig advies op te vragen. Evenmin is nagegaan of verzoekers partner wel opnieuw een verblijfsrecht zou hebben in Kosovo of nog steeds beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Verzoeker meent dat zijn aanwezigheid in het gezin absoluut noodzakelijk is om emotionele, psychologische en financiële redenen. Verzoekers noodzakelijke aanwezigheid in het gezin is overigens niet beperkt tot financiële redenen, maar ook omwille van zijn bijdrage in de opvoeding en het geven van affectie aan het jonge kind. Dat verzoekers kind, door de jonge leeftijd, ook geen gebruik kan maken van ‘moderne communicatiemiddelen’. Verzoeker betwist dat hij zijn rol als vader gemakkelijk vanuit het buitenland kan waarnemen. Er is geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoeker besluit dat er geen of onvoldoende rekening is gehouden met zijn gezinsleven in België.

De Raad herhaalt dat het gezinsleven van verzoeker niet als absoluut kan worden beschouwd. Verweerder benadrukt in dit verband dat verzoeker zijn gezinsleven in België heeft uitgebouwd nadat hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker wist of diende te weten dat zijn verblijf in België

van in het begin precair was. Verder motiveert verweerder op uitgebreide wijze dat verzoekers partner in staat is om in te staan voor de dagdagelijkse materiële en emotionele zorg voor haarzelf en het kind. Bovendien woont zijn partner en kind onder hetzelfde dak als verzoekers ouders, die haar ook kunnen bijstaan bij het zorgen voor het minderjarig kind. Verzoekers partner is reeds geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld terwijl verzoeker pas recentelijk regulier is tewerkgesteld. Uit het dossier leidt verweerder geen buitengewone afhankelijkheid van verzoeker tegenover het kind af. Er blijkt niet dat verzoekers partner en kind lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen kennen. Aldus blijkt niet dat verzoeker en zijn partner niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Met het loutere betoog dat zijn aanwezigheid in het gezin wel absoluut noodzakelijk is, weerlegt verzoeker voormelde motivering niet.

Aangaande het hoger belang van het kind wijst verweerder erop dat de bestreden beslissing geen verplichting inhoudt voor zijn partner en het kind om België te verlaten. Dit betekent echter niet dat zij zich niet elders zouden kunnen aanpassen en alzo hun gezinsleven kunnen verderzetten. Verweerder wijst erop dat zij kunnen kiezen voor een lange afstandsrelatie of daarentegen kunnen kiezen om zich gezamenlijk elders te vestigen. Verzoekers partner heeft pas recentelijk de Belgische nationaliteit verworven en er mag worden vanuit gegaan dat zijn partner nog voldoende bindingen heeft met Kosovo. Verweerder stelt in dit verband *"Er kunnen uit het dossier geen hinderpalen blijken die zouden kunnen verhinderen dat zijn partner hem eventueel niet vrijwillig zou kunnen volgen en zich te vestigen in Kosovo, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan die we kunnen aannemen."* Indien verzoeker en zijn partner kiezen voor een lange afstandsrelatie dan kunnen zij contact onderhouden via allerhande moderne communicatiemiddelen doch ook via periodieke reizen naar het land waar verzoeker zich vestigt. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd alwaar hij stelt dat het hoger belang van het kind en verzoekers rol als vader niet is onderzocht of dat er geen rekening mee zou zijn gehouden.

De Raad herhaalt dat er ernstige redenen van nationale veiligheid zijn die de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen. De bewuste handelingen die aan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus ten grondslag liggen, en het doorweven zijn van de inherente bloedwraak, zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een actuele voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zoals hoger reeds besproken weerlegt verzoeker deze vaststelling niet door te verwijzen naar zijn gezinsleven. Zelfs indien er sprake is van een hecht gezinsleven met zijn partner en kind, rechtvaardigt de bescherming van de openbare veiligheid de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven.

Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de voormelde motieven betreffende zijn gezinsleven onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 43 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel.

"Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"3.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner en hun minderjarig kind wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt

op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, zijn partner, hun minderjarig kind en verzoekers ouders vormen effectief een gezin, verzoeker verblijft sedert 2017 in België, waar hij tewerkgesteld is, en draagt bij in het gezinsinkomen zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een privé-en gezinsleven in België heeft.

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan op een afdoende manier rekening werd gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker waarvan verweerder kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers langdurig verblijf in België (meer dan 6 jaar), zijn vrijlating uit de Albanese gevangenis op 14.01.2017, de vaststelling dat zijn partner reeds sedert 2000 in België woont (hier werkt en haar leven alhier heeft opgebouwd), hun in België pasgeboren kind, die zijn vader nodig heeft,....werden geenszins bij de belangenafweging betrokken.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige en afdoende belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner en kind) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.6 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij, zijn partner en hun minderjarig kind en zijn ouders effectief een gezin vormen. Verzoeker verblijft sinds 2017 in België en is thans tewerkgesteld. Hij betoogt dat er weldegelijk sprake is van een privé- en gezinsleven.

Uit de lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder uitsluit dat er sprake is van een gezinsleven in België.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet

onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu is er slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Wat dit laatste aspect betreft, moet worden vastgesteld dat, toen verzoekers kind werd geboren, hij reeds uitgesloten was van de vluchtelingenstatus. Verzoekers verblijf in het Rijk was dus van in het begin precair. Verzoeker wist aldus of behoorde te weten dat het voortzetten van de relatie met zijn partner en het voortzetten van zijn gezinsleven met het kind in het Rijk een precair karakter zou kennen.

Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat er in zijn geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil hij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, betwist verweerder niet dat verzoeker een zekere vaderrol speelt in het leven van zijn kind.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat het kind en zijn partner, samen met zijn ouders wonen. Dat zijn partner in het verleden reeds heeft bewezen zelfstandig voor haarzelf en voor het kind te kunnen instaan. Dat zijn partner sinds kort de Belgische nationaliteit heeft verworven en voordien de Kosovaarse nationaliteit had. Dat zelfs indien een gezinsleven met zijn partner en kind is aangetoond, de bescherming van de openbare veiligheid, de inmenging in het uitoefenen op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigt. De weigering tot verblijf is immers het gevolg van zijn persoonlijk gedrag. Door zijn gedrag zijn er ernstige redenen van nationale veiligheid aan de orde. Verder wijst verweerder erop dat niets het gezin verhindert hun gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst van zijn partner, met name Kosovo, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die er kunnen bestaan. Verzoekers gezin kan ook kiezen voor een lange afstandsrelatie. In dat geval kunnen zij contact onderhouden via allerhande moderne communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen. Ten slotte stelt verweerder dat van verzoeker mag verwacht worden, gezien zijn beroepsactieve leeftijd dat hij zich kan aanpassen in een nieuwe context, nieuwe contacten kan aanknopen en dat hij terecht kan bij eventuele familieleden, vrienden of kennissen in het land van herkomst van zijn echtgenote of een ander land naar keuze. Van een buitengewone binding met België is geen sprake.

Deze motieven tonen aan dat verweerder is nagegaan in welke mate de bestaande gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken alsook of er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat deze gezinsbanden bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn partner, met name Kosovo, kunnen worden verdergezet. Eerder in de bestreden beslissing werden het persoonlijk gedrag van verzoeker, de veroordeling in Albanië en de uitsluiting uit de vluchtelingenstatus vermeld en werd zijn

gedrag verduidelijkt. Uit al deze elementen blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op een familieleven en privéleven in het Rijk van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN